

[Vestergaard Poulsen.]

Det er menneskeligt at fejle, men det er umenneskeligt fortsat at fremture i sine fejl; det gælder også for et ministerium. Derfor var det velgørende for nylig at bemærke sig den højtærede indenrigsministers klare ord til Ritzsaus Bureau om, at den kommunale valglov inden valgperiodens udløb ville blive ændret, idet ministeren måtte erkende, at lovens konsekvens blev en anden end forudset. Indenrigsministeren havde gennem aviserne erfaret de urimelige følger, loven havde fået.

Men nu tilbage til loven om folkeskolens styrelse og tilsyn. Her er man havnet i demokratiets overdrev, da man udformede stk. 3 i § 1, og når en paragraf har fået en ordlyd, som giver en urimelig praksis, bør den omgående ændres.

Jeg er tilfreds med, at skolenævn ikke blev gjort obligatoriske uden for København, men set fra et sognekommunalt synspunkt var den gamle lovs § 1 bedre. Efter den gamle lov kunne blot 10 personer ved små skoler — ved skoler med over 100 børn dog 25 personer med forældreret — forlange skolenævn oprettet. Hvis over halvdelen af forældrekrædsen ved skolen stemte for skolenævn, skulle et sådant oprettes; for min skyld må man gerne gå ned til et mindre procentdel af forældrekrædsen.

Der har aldrig været større interesse for skolenævn; det viser tallene. Det nyeste talmateriale stammer fra den 1. januar 1961. Da var der i Københavns omegnskommuner samt i købstæderne i alt 49 skolenævn, medens der i det øvrige land uden for København fandtes 240 skolenævn. Omskrevet i procenttal er det 11,2 pct. for hele landet. Jeg finder det meningsløst, at de 88,8 pct., som ikke ønsker skolenævn, skal tvinges til at bruge både tid og penge til udarbejdelse af valglister o. s. v. til ingen verdens nytte.

Hvordan blev så resultaterne af afstemningerne om skolenævns oprettelse? De blev en kraftig understregning af mit spørgsmåls berettigelse. Hvad enten kommunerne styres af et socialdemokratisk flertal eller af det modsatte, har spørgsmålet skolenævn hverken haft kommunalbestyrelsernes eller forældrenes interesse.

I Herning mødte i alt 13 forældre, skønt

der er ca. 4 500 børn i byens skoler. I Holstebro var det bedre; her mødte 90 af 4 493 stemmeberettigede. I Silkeborg, Skive, Randers, Thisted o. s. v. var forholdet noget lignende. Ud over landet er der gennemgående tilfredshed med skolekommissionerne. Disse kan lige så godt repræsentere forældrene. I min kommune valgte vi til skolekommissionen i 1958 ikke ét eneste medlem, uden at vedkommende havde mindst ét skolesøgende barn. Det var i sandhed forældrerepræsentation uden omsvøbsdepartement; det gjorde et skolenævn overflødigt.

Tænk, hvis man forenkledede skolens styrelse derhen, at kommunalbestyrelsen vælger en skolekommission, af hvis medlemmer én over halvdelen på valgets tidspunkt skal have forældreretten til mindst ét barn i den kommunale skole. Så kunne man spare tid, spare ulejlighed, spare penge og få en skolestyrelse med færre kompetencestridigheder og større effektivitet.

Jeg kunne ønske, at mange flere i det høje ting gennem et par perioder havde haft sæde i en kommunalbestyrelse; så ville vore love i mange tilfælde få en anden udformning. Højtærede minister, det kniber for alt for mange kommunalfolk at se logikken i den nye skoletilsynslov, og dette er baggrunden for formuleringen af mit spørgsmål: giver de erfaringer, der allerede er indhøstet ved gennemførelse af skoletilsynslovens § 1 om valg af forældrerepræsentanter, ministeren anledning til at overveje en mere hensigtsmæssig udformning af denne paragraf?

Undervisningsministeren (Helweg Petersen): Jeg kan godt forstå baggrunden for det ærede medlems spørgsmål. Der har rundt om i landet, så vidt det kan ses, været meget beskeden tilslutning til forældreafstemningerne om skolenævn. Jeg ved ikke, hvor mange steder der som resultat af afstemningerne er oprettet nævn. Der er ikke i loven eller i bekendtgørelsen foreskrevet nogen indberetningspligt for kommunerne med hensyn til udfaldet af afstemningerne. Derfor har ministeriet ikke nogen oversigt over, hvordan de nye regler foreløbig har virket i praksis, men jeg er enig med det ærede medlem i, at der synes at være ringe interesse for disse nævn.